

LA CRÒNICA

Jesús
FigueresFiguerola i Mulet, dos
poetes contrastats

El dijous 18 de novembre es va iniciar una nova tanda del Joc Partit, diàleg d'escriptors del Camp de Tarragona, al Teatre El Magatzem. Aqueixa vegada hi van participar Lluís Figuerola Tondo (poso el segon cognom per no confondre'l amb l'altre Lluís Figuerola) i Cinta Mulet. Dos poetes. Lluís, nat a Valls i amb recorregut al Camp (la Masó, Prades i Tarragona), es va presentar com a fill de paleta i modista i nét de republicà il·lustrat. Va recordar amb un pensament net de nostàlgia la biblioteca de Valls, primera de les públiques creada per la Mancomunitat de Catalunya, on de jovenet hi passava estones fent descobriments llibrescos. Cinta, filla d'Horta de Sant Joan, filla de modista –segona coincidència amb Lluís, la primera és la condició de poetes d'ambdós–, recorda amb emoció que casa seva era lloc de trànsit de les dones del poble que hi anaven a fer-se vestits i que sa mare feia pocs guanys en el negoci. Els anys d'aprenentatge els va passar al poble on estudiava per lliure i s'examinava a l'Institut. I així aprovava els cursos. Al final va estudiar al Joaquim Bau de Tortosa. La tercera coincidència és la situació de família monoparental. Cinta la va expressar amb voluntat d'establir complicitats. Però Lluís d'una manera elegant va al·legar que no exerceix d'aquest estat civil, com si diguéssim.

Quan entrem en l'obra literària de cada autor i amb el batec vital que hi ha darrera de cadascuna, veiem com les coincidències i les complicitats es van fonent com el sol de la primavera fon les neus de l'hivern. Cinta escriu per una necessitat vital d'expressar-se, amb una explosió interior que necessita que es plasmi en obra escrita. Frueix escrivint, frueix completant l'obra, frueix quan té el llibre a les mans. Objectivat, tal com diu ella. Fet objecte. Que el pugui llegir i rellegir. Lluís produeix obra continguda. Treball dur i feixuc. Busca la paraula, el vers, el poema dins d'un bloc de pedra a cops d'escarpra i martell. I escriu quan l'estat d'ànim no és prou optimista. Li costa i pateix. Els silencis intercalen l'obra: "Si tingués paraules blanques / les espolsaria / sobre els teus ulls".

A l'hora d'enfocar la producció poètica, Lluís considera que li sobra de tot: temps, coneixements previs, estudis. Fins i tot el fet de ser professor de literatura pot arribar a ser un llast a l'hora d'escriure. La Cinta en canvi fretura de tot: temps, coneixements i ens parla d'allò que hagués volgut ser: professora d'universitat, professora de literatura.

Les coincidències i les complicitats entre Cinta Mulet i Figuerola es van fonent com el sol de la primavera fon les neus de l'hivern

La Cinta ha publicat cinc llibres de poesia, un de teatre. Lluís té dos llibres publicats de poesia i un de narrativa. I tots dos tenen obra dispersa en llibres col·lectius. Per tant el contrast està servit.

És hora d'entrar en l'obra produïda. La Cinta va quedar captivada per les sextines de *Si em toques em mato*. Sobretot per la tècnica utilitzada que Lluís va explicar àmpliament.

Cinta va anotar el procés de despulament de la poesia de Lluís: des d'un inici de poesia conceptual però amb tots els elements sintàctics més o menys presents fins a l'eliminació de nexes que presenten una poesia despulada i forta. "Si són ossos, eina forta, i vida / tensada corda, cedeixo a la vena, / oxido jove cadena i alço daga". I Lluís exalta, per una banda, la quantitat dels llibres editats i, per l'altra, la força abassegadora i la musicalitat de l'obra de Cinta manifestada a *Paraula de dona*: "Roden camins i rodes, / roden canals i aigües, / però jo no puc voltar, / ni roda / la llinda de la meva mà / de dona, / regust de llet d'ametlla / i lluentor de cirera. / Roden camins i rodes, / roden canals i aigües".

Dos poetes contrastats i, en la seva diferència, complementats.

Tarragona Festival Internacional de Fotografia

Passeig fotogràfic
pel modernisme

REIVINDICACIÓ • Es volia donar rellevància als edificis modernistes
SEMINARI • La fotografia artística actual va ser el tema del debat de l'Scan

Jordi Olària
TARRAGONA

El Festival Internacional de Fotografia Scan reservava, per a la jornada d'ahir, una competició peculiar. L'Agrupació Fotogràfica de Tarragona (AFT) va organitzar un ral·li fotogràfic pel modernisme de la ciutat. Els participants rebien un dossier amb pistes sobre els edificis que s'havien de fotografiar. A partir d'aquí, cadascú podia seguir el recorregut que volgués, fer les fotos que cregués oportunes i tornar al punt de sortida en un temps com més ajustat millor al que marcava l'organització, unes dues hores. No es tractava de córrer, l'AFT havia calculat el temps per convertir el ral·li en una passejada que servís per redescobrir edificis de Tarragona que, tot i no estar amagats, tenen un valor arquitectònic que pot passar desapercbut.

La Merche, el Carles i l'Àngel van anar desxifrant les pistes de l'organització per fer el seu recorregut. Quan arribaven al lloc se separaven "perquè cadascú fes la foto amb el seu estil", explicava la Merche. Així van anar passant, per exemple, per l'escorxadador, les Teresianes o el pati de Jaume I de l'Ajuntament. Es van apuntar al ral·li perquè els va semblar interessant poder combinar la seva afició per la fotografia amb una passejada cultural per la ciutat. Un cop acabat el recorregut, una parada

L'organització volia posar èmfasi en els edificis que no queden amagats però que tenen un valor arquitectònic que passa desapercbut ■ J.O.

per fer un cafè va servir per triar quines fotos presentava cada un tenint en compte quantes se'n demanaven i la seva qualitat.

L'estat actual de la fotografia
En el marc del festival Scan es va celebrar, dissabte a l'Aula Magna de la Facultat de Lletres de la URV, el seminari *Per què la fotografia és*

avui més important com a document que mai. El seminari ofería una resposta al llibre de Michael Fried *Why photography matters as art never before* (2008), que segons l'organització del festival es presentava com "l'assaig definitiu per entendre com i per què la fotografia ha esdevingut la pràctica artística més hegemònica". ■

CULTURA

Protocol monsters
guanya el RockalafellEl Punt
CALAFELL

El grup Protocol monsters ha guanyat el concurs Rockalafell. La formació s'ha imposat als reusens Main road, classificats en segon lloc, i el també calafellenc Pau

Saura, que va quedar en tercer lloc.

Protocol monsters es va formar el 2008 i la seva música recull la influència de desenes de gèneres. La principal influència, però, els arriba de la música negra, amb un fort component electrònic.

Main road, nascut al 2000, desenvolupa el seu programa sota un segell inequívocament del pop rock d'origen britànic. Pau Saura ha estat guardonat per la faceta d'home orquestra. En els seus concerts acostuma a improvisar cançons que el

mateix públic li proposa i per a les que fa servir fins a una trentena d'instruments, nou dels quals toca de manera simultània.

Rockalafell és una iniciativa de la regidoria de Joventut de Calafell que vol "donar suport als joves amb creativitat i talent musical", segons explicava la responsable municipal, Yolanda Almagro. En aquesta edició es van seleccionar dotze grups, que van superar la primera selecció i les semifinals del concurs. ■